

**Informacja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o stosowaniu w roku 2007
ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na
terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. nr 128, poz. 1176 z późn.
zm.) w zakresie realizacji zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej wynikających
z Konwencji Genewskiej dotyczącej statusu uchodźców oraz Protokołu
Nowojorskiego dotyczącego statusu uchodźcy**

Warszawa, marzec 2008 r.

Spis treści:

1. Stan prawny	3
2. Wykonanie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie rozpatrywania wniosków o nadanie statusu uchodźcy	4
3. Postępowania o nadanie statusu uchodźcy prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców	8
4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	9
5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy	11
6. Realizacja Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów	14
7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców	16
8. Realizacja Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej	17
9. Zakończenie	19
10. Załączniki (tabele i wykresy statystyczne)	20

1. Stan prawny

Konwencja Genewska dotycząca statusu uchodźców, sporządzona w dniu 28 lipca 1951 r. (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 515) oraz Protokół Nowojorski dotyczący statusu uchodźców, sporządzony w dniu 31 stycznia 1967 r. (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 517) definiują materialno-prawne podstawy nadawania statusu uchodźcy oraz określają najważniejsze prawa i wolności uchodźców.

Konwencja Genewska nie precyzuje zasad i trybu postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy. W Polsce kwestie te reguluje ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. nr 128, poz. 1176 z późn. zm.). W ustawie unormowano także zasady wydawania uchodźcom dokumentów, zasadę non-refoulement, czyli zakaz wydalania uchodźców oraz zasady współpracy z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców. W odrębnych aktach uregulowane zostały w prawie polskim prawa socjalno-bytowe uchodźców.

Polska stosuje tzw. jednolitą procedurę azylową. W toku postępowania o nadanie statusu uchodźcy bada się nie tylko spełnianie warunków do uznania za uchodźcę, ale także – w razie stwierdzenia, że nie są one spełnione – inne okoliczności skutkujące ochroną przed wydalaniem, w tym w szczególności określone normy Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. nr 61, poz. 284). Cudzoziemcowi, który nie kwalifikuje się do uznania za uchodźcę, ale powinien być chroniony przed wydalaniem, udziela się ochrony w postaci zgody na pobyt tolerowany. Z kolei uznanie, że wniosek cudzoziemca nie zasługuje na uwzględnienie ani poprzez nadanie statusu uchodźcy, ani poprzez udzielenie zgody na pobyt tolerowany, skutkuje – z wyjątkami określonymi w art. 16 ust. 3 ustawy - nakazaniem opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Rozstrzygnięcie o sytuacji prawnej cudzoziemca następuje więc w toku jednego postępowania, prowadzonego przez jeden organ administracyjny.

W związku z nowelizacją ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach począwszy od dnia 20 lipca 2007 r. organem właściwym w sprawach udzielania cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców (wcześniej Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców), który prowadzi postępowania o nadanie statusu uchodźcy przy pomocy Departamentu Postępowań Uchodźczych.

2. Wykonanie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie rozpatrywania wniosków o nadanie statusu uchodźcy

W 2007 r. złożono w Rzeczypospolitej Polskiej 4 563 wnioski o nadanie statusu uchodźcy. Zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wniosek o nadanie statusu uchodźcy obejmuje także małoletnie dzieci towarzyszące wnioskodawcy oraz może objąć małżonka wnioskodawcy, za jego zgodą wyrażoną na piśmie. Wnioskami o nadanie statusu uchodźcy zostało w zeszłym roku objętych 10 048 osób. W porównaniu do roku 2006 nastąpił więc wzrost liczby złożonych wniosków o 45,59 % oraz wzrost liczby osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy o 41,66 %.

Ubiegłoroczna tendencja była przede wszystkim skutkiem obaw cudzoziemców (całkowicie nieuzasadnionych i bezpodstawnych), iż po wejściu Polski do strefy Schengen wjazd na terytorium naszego kraju i wystąpienie z wnioskiem o nadanie statusu uchodźcy będzie ograniczone lub wręcz nawet niemożliwe. Stąd też największy wzrost liczby składanych wniosków i objętych nimi osób odnotowany został w miesiącach poprzedzających akcesję. Dla przykładu podać należy, że we wrześniu złożonych zostało 478 wniosków obejmujących 1 087 osób, w październiku – 473 wnioski (1 023 osoby), w listopadzie – 572 wnioski (1 354 osoby), w grudniu 1 028 wniosków (2 466 osób). Zaznaczyć również należy, iż w dalszym ciągu obserwowana była praktyka składania przez tych samych cudzoziemców kolejnych wniosków o nadanie statusu uchodźcy, o czym będzie mowa w dalszej części niniejszej informacji.

Największą grupę osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy stanowili w 2007 r. obywatele Federacji Rosyjskiej – 9 239 osób (około 92 % ogółu), z których 8 415 (około 91 %) zadeklarowało narodowość czeczeńską. Ponadto, o status uchodźcy występowali najczęściej obywatele Białorusi – 83 osoby, Pakistanu – 61 osób, Sri Lanki – 57 osób oraz Ukrainy – 55 osób. Analiza powyższych danych wskazuje, że w 2007 r. struktura narodowościowa cudzoziemców ubiegających się w Rzeczypospolitej Polskiej o nadanie statusu uchodźcy w Polsce nie uległa zmianie.

W minionym roku wydano decyzje w sprawach 5 817 osób wnioskujących o nadanie statusu uchodźcy w 2007 r. i wcześniej.

Zgodnie z art. 1 A ust. 2 Konwencji Genewskiej, uchodźcą jest osoba, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych, na skutek tej obawy przebywa poza granicami kraju pochodzenia i nie może lub nie chce z tego powodu korzystać z ochrony tego kraju.

Status uchodźcy nadano 116 cudzoziemcom, w tym między innymi 104 obywatelom Federacji Rosyjskiej, 5 obywatelom Iraku i 3 obywatelom Białorusi. Liczba osób, którym nadano status uchodźcy była mniejsza o około 72 % w porównaniu do roku 2006. Najczęstszą podstawą do nadania statusu uchodźcy była uzasadniona obawa przed prześladowaniem z powodu przekonań politycznych oraz przynależności do określonej grupy społecznej.

Zgodnie z art. 1C Konwencji Genewskiej, jej postanowienia przestają obowiązywać w stosunku do osób, które dobrowolnie zwrócić się o ochronę państwa, którego są obywatelami, dobrowolnie przyjmą utracone uprzednio obywatelstwo, przyjmą nowe obywatelstwo i korzystają z ochrony państwa, którego obywatelstwo przyjęły, ponownie dobrowolnie osiedlą się w państwie, które opuściły lub poza którego granicami przebywały z powodu obawy przed prześladowaniem, albo też nie mogą dłużej odmawiać korzystania z ochrony państwa swojego obywatelstwa, albowiem ustały warunki, w związku z którymi zostały uznane za uchodźców. W 2007 r. w oparciu o wskazane powyżej przesłanki statusu uchodźcy pozbawiono 6 osób – 3 obywateli Federacji Rosyjskiej, 1 obywatela Gwinei, 1 obywatela Iranu oraz 1 obywatela Sudanu.

W przypadku 1 732 osób wydano decyzje o odmowie nadania statusu uchodźcy, przy czym wnioski 1 562 osób uznano za oczywiście bezzasadne. Zaletą instytucji wniosku oczywiście bezzasadnego jest możliwość przeprowadzenia szybkiego postępowania (wniosek powinien zostać rozpatrzony w ciągu 30 dni od dnia złożenia, termin do wniesienia odwołania również jest krótszy i wynosi 3 dni). Jest to szczególnie ważne, gdy wniosek o nadanie statusu uchodźcy składa osoba, która ma być wydalona z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Instytucja ta pozwala na zapobieganie instrumentalnemu traktowaniu procedury uchodźczej, jako środka uniemożliwiającego wydalenie. Ponadto jej istnienie przyczynia się do skrócenia czasu trwania postępowania o nadanie statusu uchodźcy.

W przeciwieństwie do lat ubiegłych, w roku 2007 nie odnotowano przypadków zastosowania klauzuli wyłączającej, określonej w art. 1F Konwencji Genewskiej.

W przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy, z urzędu rozstrzyga się o potrzebie udzielenia cudzoziemcowi zgody na pobyt tolerowany. Zgodnie z art. 97 ust. 1 pkt 1 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej *„cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie mogłoby nastąpić jedynie do kraju, w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. nr 61, poz. 284 i 285, z 1995 r. nr 36, poz. 175, 176 i 177, z 1998 r. nr 147, poz. 962 oraz z 2002 r. nr 127, poz. 1084)”*.

W 2007 r. odmówiono nadania statusu uchodźcy i jednocześnie udzielono zgody na pobyt tolerowany 2 866 osobom – o 39,94 % więcej niż w roku 2006. Podobnie jak w przypadku statusu uchodźcy, dominującą grupą cudzoziemców, którym udzielono zgody na pobyt tolerowany byli obywatele Federacji Rosyjskiej – 2 824 osoby.

Powyższe dane wskazują, iż w 2007 r. w Polsce objęto ochroną międzynarodową w postaci statusu uchodźcy i krajową w postaci zgody na pobyt tolerowany łącznie 2 982 cudzoziemców. Stanowi to około 30 % osób, które złożyły wnioski o nadanie statusu uchodźcy.

Podobnie jak w latach ubiegłych sposób orzekania w sprawach cudzoziemców pochodzących z Republiki Czecheńskiej Federacji Rosyjskiej był zgodny ze standardami UNHCR, zawartymi w *„Stanowisku UNHCR w sprawie uchodźców z Republiki Czeczenii (Federacja Rosyjska)”* z dnia 22 października 2004 r.

W 2007 r. umorzono postępowania prowadzone wobec 1 103 osób, w tym 790 obywateli Federacji Rosyjskiej. Często podstawą do umorzenia postępowania było wycofanie przez cudzoziemca wniosku o nadanie statusu uchodźcy w związku z zamiarem dobrowolnego powrotu do kraju pochodzenia. Ponadto w dużej części przypadków decyzja o umorzeniu postępowania wydawana była w sytuacji, kiedy ten sam cudzoziemiec po raz kolejny wnioskował o nadanie statusu uchodźcy nie podając jednocześnie żadnych nowych okoliczności w swojej sprawie.

Zjawisko składania przez tych samych cudzoziemców kolejnych wniosków jest obserwowane od roku 2003, wówczas kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy złożyły 93 osoby (około 1,3% ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących). W następnych latach

tendencja w tym zakresie była wzrostowa: 2004 r. – 137 osób (około 2 %), 2005 r. - 1 141 osób (około 21 %), 2006 r. – 3 280 osób (46 %). W roku 2007 po raz pierwszy nastąpił spadek liczby cudzoziemców składających kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy do liczby 2 842 osób, co stanowiło 28 % ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących.

Przyczyny praktyki wielokrotnego wnioskowania przez te same osoby o nadanie statusu uchodźcy są dwojakie – uniknięcie wydalenia lub też (najczęściej) możliwość dalszego korzystania ze świadczeń dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy (zamieszkiwania w ośrodku). Do ostatniej kategorii osób należą zwykle obywatele Federacji Rosyjskiej, którzy bezpośrednio przed złożeniem kolejnego wniosku zrzekli się udzielonej im uprzednio zgody na pobyt tolerowany.

Rozwiązaniem tego problemu byłoby objęcie cudzoziemców, którzy otrzymują zgodę na pobyt tolerowany programami integracyjnymi analogicznymi do tych, z których korzystają uznani uchodźcy. Z tego też względu przepisy uchwalonej w dniu 11 stycznia 2008 r. przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej nowelizacji ustawy o udzielaniu cudzoziemców ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewidują dla osób posiadających ochronę uzupełniającą, która w większości przypadków zastąpi udzielaną obecnie zgodę na pobyt tolerowany, dostęp do pomocy w celu wspierania procesu integracji ze społeczeństwem.

3. Postępowania o nadanie statusu uchodźcy prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców

Szczególną ochroną w toku postępowań o nadanie statusu uchodźcy objęte są dwie grupy cudzoziemców: małoletni przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez przedstawiciela ustawowego (małoletni bez opieki) oraz osoby, których stan psychofizyczny stwarza domniemanie, że byli poddani przemocy, albo będący niepełnosprawnymi.

Zeznania od takich cudzoziemców odbiera się w warunkach dostosowanych do ich potrzeb i możliwości percepcji. Czynności w toku postępowania są dokonywane przy udziale psychologa, ewentualnie pedagoga lub lekarza, wyłącznie przez wykwalifikowanych pod tym względem pracowników. Osób zaliczonych do powyższych grup nie można umieścić w areszcie w celu wydalenia lub strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców.

Szczególny tryb postępowania wobec małoletnich bez opieki, osób po przejściach traumatycznych oraz osób niepełnosprawnych nie wynika z samej Konwencji Genewskiej. Spełnia on jednak zalecenia Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców co do standardów procedur uchodźczych. Ponadto stanowi realizację przepisów dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz. Urz. WE nr L 031 z dnia 6 lutego 2003 r.), wdrożonej do polskiego porządku prawnego.

4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 33 ust. 1 Konwencji Genewskiej „*żadne umawiające się państwo nie wydali lub nie zawróci w żaden sposób uchodźcy do granicy terytoriów, gdzie jego życiu lub wolności zagrażałoby niebezpieczeństwo ze względu na jego rasę, religie, obywatelstwo, przynależność do określonej grupy społecznej lub przekonania polityczne*”. Respektując powyższy zakaz polski prawodawca zakazał wykonywania decyzji o wydaleniu do czasu doręczenia cudzoziemcowi decyzji ostatecznej w sprawie o nadanie statusu uchodźcy (art. 20 ust. 1 pkt 3 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej).

Wykorzystywanie tego przywileju poprzez wnioskowanie o nadanie statusu uchodźcy przez osoby, które nie żywią uzasadnionej obawy przed prześladowaniem, ale obawiają się wydalenia z Polski, skłoniło ustawodawcę do wprowadzenia rozwiązań prawnych przeciwdziałających temu zjawisku. Artykuły 40 – 45 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej regulują kwestie zatrzymania oraz umieszczenia w strzeżonym ośrodku lub w areszcie w celu wydalenia cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Na ich podstawie można pozbawić wolności cudzoziemca nieposiadającego prawa wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przebywającego na tym terytorium nielegalnie albo nakazać mu przebywanie w określonym miejscu. W razie stwierdzenia, że istnieje prawdopodobieństwo spełnienia przez cudzoziemca przesłanek do uznania za uchodźcę lub warunku uzyskania zgody na pobyt tolerowany, zwalnia się go ze strzeżonego ośrodka lub aresztu w celu wydalenia na mocy decyzji Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

W 2007 r. zatrzymano ogółem na podstawie powyższych przepisów 137 cudzoziemców. Najczęściej podstawą zatrzymania było nielegalne przekroczenie bądź próba przekroczenia granicy przed złożeniem wniosku o nadanie statusu uchodźcy (66 osób), brak prawa wjazdu na terytorium Polski (44 osoby) lub nielegalny pobyt na terytorium naszego kraju (25 osób).

Przepisy te są niewątpliwie skutecznym narzędziem w walce z nielegalną migracją. Należy jednak powtórzyć postulat wyrażony w sprawozdaniach z wykonania Konwencji Genewskiej dotyczącej statusu uchodźców z lat 2002-2006, jakim jest potrzeba zwiększenia ilości miejsc w obiektach, w których można osadzać cudzoziemców. W dalszym ciągu jest ona

niewystarczająca w stosunku do faktycznych potrzeb. Najlepszym sposobem rozwiązania tego problemu wydaje się być tworzenie kompleksowych obiektów, w których przebywaliby cudzoziemcy podczas trwania postępowania uchodźczego. W ich skład mogłyby wchodzić delegatura Urzędu do Spraw Cudzoziemców, ośrodek dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy o charakterze otwartym oraz strzeżony ośrodek dla cudzoziemców. Obiekty tego typu powinny powstawać w pobliżu granicy wschodniej Polski, tym bardziej, że jest to granica zewnętrzna Unii Europejskiej. Kompleksowość takich obiektów pozwoliłaby sprawniej i skuteczniej prowadzić procedury uchodźcze oraz ułatwiałaby realizację ewentualnych wydaleń.

W grudniu 2007 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców rozpoczął realizację współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Uchodźczego projektu „*Rozbudowa infrastruktury migracyjno-azylowej*”. Celem projektu jest utworzenie nowego ośrodka dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy, przeznaczonego dla 180 osób, w tym cudzoziemców o szczególnych potrzebach (kobiet z dziećmi, samotnych matek, małoletnich bez opieki) oraz zapewnienie bliskości członków rodzin przebywających w areszcie w celu wydalenia i ośrodka. Zadanie inwestycyjne zostanie zrealizowane na terenie wspólnego kompleksu Urzędu do Spraw Cudzoziemców i Straży Granicznej w Białej Podlaskiej. Zakończenie projektu planowane jest na październik 2008 r.

5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy

Konwencja Genewska nie reguluje kwestii związanych z utrzymaniem przez państwo przyjmujące osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewiduje możliwość udzielania takim osobom w okresie trwania postępowania pomocy obejmującej umieszczenie w ośrodku dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy albo przyznanie świadczenia pieniężnego na pokrycie we własnym zakresie kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz udzielenie opieki medycznej. Pomoc ta może obejmować również udzielenie pomocy w dobrowolnym wyjeździe z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W ubiegłym roku na wskazane powyżej świadczenia przeznaczono ogółem 49 563 406 zł. Jest to kwota o 13 573 055 wyższa niż w roku 2006. 18 098 389 zł przeznaczono na zakwaterowanie, 17 182 819 zł na wyżywienie, 3 480 410 zł na pomoc finansową dla osób umieszczonych w ośrodkach. Środki wydatkowane na wypłatę świadczenia pieniężnego wyniosły w ubiegłym roku 3 635 592 zł. Na zapewnienie opieki medycznej przeznaczono 6 968 999 zł. 197 197 zł wydatkowano na pomoc w dobrowolnym wyjeździe z terytorium Polski.

Zdecydowana większość świadczeń jest udzielana w ośrodkach dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. istniało 21 ośrodków (3 ośrodki własne Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz 18 dzierżawionych). Ponadto w przypadku małoletnich cudzoziemców bez opieki korzystano z miejsc w domu dziecka. Liczba dostępnych miejsc w ośrodkach była większa w porównaniu z rokiem 2006 i wyniosła 4 638. Pod koniec 2007 r. z pomocy Urzędu do Spraw Cudzoziemców korzystało 7 141 osób, z czego 854 udzielano pomocy w postaci świadczenia pieniężnego.

W 2007 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców kontynuował współpracę z Międzynarodową Organizacją do Spraw Migracji w zakresie realizacji programu dobrowolnych powrotów. W ubiegłym roku do krajów pochodzenia powróciło 559 cudzoziemców, z których 511 w ramach wspomnianego programu.

Oprócz realizacji zadań bieżących związanych z udzielaniem cudzoziemcom ubiegającym się o nadanie statusu uchodźcy pomocy, Urząd do Spraw Cudzoziemców prowadził także działalność mającą na celu preintergrację takich osób. W tym zakresie współdziałał z szeregiem

organizacji pozarządowych, w tym organizacji pożytku publicznego, oraz z innymi podmiotami w ramach realizacji różnego rodzaju projektów.

Urząd do Spraw Cudzoziemców jest partnerem w dwóch projektach - @lterCamp oraz MUR - realizowanych w ramach Programu Inicjatyw Wspólnotowych (PIW) Equal. Zasadniczym celem projektów jest aktywizacja zawodowa i społeczna cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Projekty zakładają organizację pomocy prawnej oraz psychologicznej, prowadzenie kursów zawodowych oraz komputerowych, zajęcia językowe i dydaktyczne poszerzające wiedzę o społeczeństwie polskim. Istotnym aspektem realizacji projektów będą kampanie mające na celu przybliżenie problematyki uchodźczej społeczeństwu polskiemu, zarówno na szczeblu lokalnym, jak i ogólnopolskim.

Projekt @lterCamp współtworzą wraz z Urzędem do Spraw Cudzoziemców Polski Czerwony Krzyż, Związek Harcerstwa Polskiego, Stowarzyszenie Proxenia, Fundacja Ocalenie, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Instytut Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego. Projekt jest realizowany w ośrodku w Czerwonym Borze. Projekt MUR (Możesz Uczyć się Rozumieć) współtworzą wraz z Urzędem do Spraw Cudzoziemców Polska Akcja Humanitarna, Polskie Stowarzyszenie Edukacji Prawnej, Mazowiecki Urząd Wojewódzki, Międzynarodowa Organizacja do Spraw Migracji, Stowarzyszenie Praw Człowieka im. Haliny Nieć, Instytut Etnologii i Antropologii Kulturowej Wydziału Historycznego Uniwersytetu Warszawskiego. Projekt MUR realizowany jest w ośrodku w Lininie.

Urząd do Spraw Cudzoziemców utrzymuje aktywny kontakt z organizacjami partnerskimi pod kątem wymiany doświadczeń, zabezpieczenia lokalowego oraz koordynacji działań realizowanych w ramach innego projektu EDI (Edukacja Dla Integracji). Projekt jest współtworzony między innymi przez Ośrodek Praw Człowieka Uniwersytetu Jagiellońskiego i Uniwersytecką Poradnię Prawną Sekcję Praw Człowieka Uniwersytetu Jagiellońskiego i jest realizowany w czterech ośrodkach dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy.

Działania podejmowane w ramach PIW są z punktu widzenia Urzędu do Spraw Cudzoziemców niezwykle istotne, ponieważ umożliwią wypracowanie „dobrych praktyk”, które w przyszłości będą mogły być wdrożone w innych ośrodkach. Zaliczyć można do nich: opiekę mentora-cudzoziemca sprawowaną nad osobami ubiegającymi się o nadanie statusu uchodźcy, intensywne kursy języka polskiego prowadzone przez wyspecjalizowaną jednostkę, szkolenia

zawodowe w trakcie procedury uchodźczej, praktyki i staże zawodowe, pomoc psychologiczną, pomoc prawną, kursy, szkolenia i studia podyplomowe dla osób zainteresowanych zagadnieniami związanymi z polityką migracyjną oraz działaniami na rzecz integracji cudzoziemców.

Wskazać także należy, że ulega intensyfikacji współpraca z organizacjami pozarządowymi w zakresie organizacji wolontariatu w ośrodkach. Pozytywne doświadczenia współpracy ze Stowarzyszeniem „Jeden Świat” oraz Lubelskim Centrum Wolontariatu skłoniły Urząd do Spraw Cudzoziemców do podjęcia współpracy w tym zakresie z Polską Fundacją im. Roberta Schumana. Od początku roku 2007 w trzech ośrodkach dla cudzoziemców w Białymstoku i Łomży realizowany był program wolontariatu europejskiego. Dodatkowo w dwóch ośrodkach w Warszawie wolontariat prowadziło Centrum Inicjatyw Międzykulturowych. W najbliższej perspektywie planowane jest rozszerzenie współpracy z organizacjami pozarządowymi i objęcie tą formą pomocy cudzoziemców w innych placówkach Urzędu do Spraw Cudzoziemców.

Innym obszarem współpracy z organizacjami pozarządowymi są szeroko pojęte działania o charakterze pomocy materialnej i edukacyjnej. W tym zakresie Urząd do Spraw Cudzoziemców wspiera aktywność organizacji pozarządowych (Polskiej Akcji Humanitarnej, Polskiego Czerwonego Krzyża, Międzynarodowej Inicjatywy Humanitarnej, Fundacji Via, Stowarzyszenia Uchodźców w Rzeczypospolitej Polskiej, Fundacji Ocalenie, Stowarzyszenia Interwencji Prawnej, Caritas, Ośrodka Migranta Fu Shenfu, Prawosławnego Ośrodka Miłosierdzia ELEOS, Fundacji Edukacji i Twórczości w Białymstoku, Polskiego Stowarzyszenia Edukacji Prawnej, Stowarzyszenia Centrum Wolontariatu, Centrum Duszpasterstwa Młodzieży, Fundacji A-venir) zapewniając pomoc logistyczną, dystrybucyjną, merytoryczną i koordynującą.

6. Realizacja Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów

Art. 28 ust. 1 Konwencji Genewskiej stanowi, że państwa wydają uchodźcom legalnie przebywającym na ich terytoriach dokumenty podróży potrzebne do podróżowania poza ich terytoriami, chyba, że stoją temu na przeszkodzie ważne względy bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego. Załącznik do Konwencji Genewskiej zawiera szczegółowe postanowienia odnoszące się do dokumentów podróży dla uchodźców. Normy te są w Polsce realizowane w całości.

Wzór dokumentu określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 12 sierpnia 2003 r. w sprawie dokumentu podróży przewidzianego w Konwencji Genewskiej (Dz. U. z 2003 r. nr 150, poz. 1460) jest zgodny z wzorem określonym we wspomnianym załączniku. Zgodnie z paragrafem 3 załącznika opłaty pobierane za wystawienie dokumentu nie powinny przekraczać najniższych opłat pobieranych za paszporty państwowe. W ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej całkowicie odstąpiono od pobierania opłat za wydanie dokumentów podróży, o których mowa w Konwencji Genewskiej.

Dokument, z wyjątkiem szczególnych lub wyjątkowych przypadków, powinien być wystawiony na możliwie największą liczbę państw (§ 4 załącznika), a okres jego ważności powinien wynosić jeden rok lub dwa lata, w zależności od uznania wydających go władz (§ 5 załącznika). W związku z przepisami rozporządzenia Rady nr 2252/2004/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie (Dz. Urz. UE L 385 z dnia 29 grudnia 2004 r.), począwszy od dnia 28 sierpnia 2006 r. dokumenty podróży przewidziane w Konwencji Genewskiej wydawane są na okres 1 roku. Zgodnie z ww. rozporządzeniem dokumenty podróży, których okres ważności przekracza 12 miesięcy, muszą zawierać odpowiednio zabezpieczone nośniki pamięci, w których znajdować się mają dane biometryczne, tj. obraz twarzy i odciski linii papilarnych posiadacza dokumentu. Planuje się utrzymać takie rozwiązanie do dnia 31 grudnia 2008 r.

Wspomnieć ponadto należy, iż Polska jest stroną Europejskiego Porozumienia w sprawie zniesieniu wiz dla uchodźców, sporządzonego w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 r. oraz

Europejskiego Porozumienia o przekazywaniu odpowiedzialności za uchodźców, sporządzonego w Strasburgu dnia 16 października 1980 r.

7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców

Na podstawie art. 35 ust. 1 Konwencji Genewskiej państwa obowiązane są do współpracy z Urzędem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców (UNHCR) lub z każdą inną agencją Narodów Zjednoczonych, która może go zastąpić w pełnieniu jego funkcji, w szczególności w celu ułatwienia jego obowiązku nadzorowania stosowania postanowień Konwencji.

Art. 23 ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje przedstawicielowi Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców szereg uprawnień, między innymi prawo swobodnego kontaktowania się z cudzoziemcem oraz prawo składania do akt sprawy opinii, dokumentów i materiałów.

W roku 2007, podobnie jak w poprzednich latach, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców współpracował z Przedstawicielem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców w Polsce we wszystkich istotnych dla uchodźców i osób ubiegających się o nadanie takiego statusu kwestiach. Opinie UNHCR na temat sytuacji w krajach pochodzenia wnioskodawców były uwzględniane w toku postępowań o nadanie statusu uchodźcy. UNHCR uczestniczył również w pracach nad transpozycją do prawa polskiego przepisów dwóch dyrektyw Rady nr 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych standardów kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpieczeństwa jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zakresu przyznawanej ochrony (Dz. Urz. WE nr L 304 z dnia 30 września 2004 r.) oraz nr 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich (Dz. Urz. WE nr L 326 z dnia 13 grudnia 2005 r.).

Wskazać także należy, iż w 2007 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców był beneficjentem realizowanego przez UNHCR projektu pilotażowego *Quality Initiative*. Projekt, który będzie kontynuowany w latach 2008-2009, ma na celu poprawę sprawności i jakości prowadzonych postępowań w sprawach o nadanie statusu uchodźcy poprzez między innymi wprowadzenie systemowych rozwiązań w zakresie szkoleń pracowników rozpatrujących tego typu wnioski.

8. Realizacja Konwencji Genewskiej oraz Protokołu Nowojorskiego w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej

Wraz z akcesją do Unii Europejskiej Polskę zaczęło obowiązywać między innymi rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania Państwa Członkowskiego, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z Państw Członkowskich przez obywatela kraju trzeciego (Dz. Urz. WE, Nr L 50 z dnia lutego 2003 r.). Rozporządzenie zakłada odpowiedzialność tylko jednego państwa członkowskiego za rozpatrzenie wniosku o nadanie statusu uchodźcy. Cudzoziemiec, który złoży kolejny wniosek w innym państwie stosującym rozporządzenie zostanie przekazany do państwa, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie jego wniosku, według kryteriów w nim zawartych. Podczas ustalania odpowiedzialności państwa za rozpatrzenie wniosku bierze się pod uwagę między innymi okoliczności związane z wjazdem i pobytem cudzoziemca na terytorium państw stosujących rozporządzenie oraz możliwość połączenia cudzoziemca z członkami rodziny, którzy otrzymali status uchodźcy w innych państwach.

Praktyka pokazuje, iż Polska jest w dalszym ciągu traktowana przez cudzoziemców jako kraj tranzytowy, a rzeczywistym celem większości osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy w Polsce jest zalegalizowanie pobytu w innych krajach, które gwarantują dostęp do jak najwyższych świadczeń socjalnych. Tymczasem rozporządzenie, po wjeździe cudzoziemca do Polski i złożeniu wniosku o nadanie statusu uchodźcy, praktycznie uniemożliwia mu skuteczne ubieganie się o taki status w kolejnych państwach je stosujących.

W 2007 r. w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia do Polski skierowano z innych państw 1 473 wnioski, z których większość opartych było o identyfikację odcisków palców w systemie Eurodac. Najwięcej wniosków skierowała do Polski Austria – 436. Pozytywnie rozpatrzonych zostało 1 237 wniosków (około 84 %), najwięcej również z Austrii - 354. W 2007 r. do Polski zostało przekazanych 482 cudzoziemców.

Polska wystosowała do innych państw 112 wniosków, najwięcej do Austrii. Większość z nich oparta była o zasadę łączenia członków rodziny oraz przyczyny humanitarne. 65 wniosków zostało rozpatrzonych pozytywnie. W 2007 r. z Polski do innych państw stosujących rozporządzenie przekazano 68 osób, najwięcej do Austrii.

Powyższe dane wskazują, iż w ubiegłym roku spadła liczba wniosków kierowanych do Polski z innych państw (o 136), jak i liczba wniosków kierowanych do innych państw przez Polskę (o 118). Podobna tendencja obserwowana jest w zakresie przekazania cudzoziemców do i z Polski. Liczba cudzoziemców przekazanych do Polski była mniejsza o 200 osób, cudzoziemców przekazanych z naszego kraju do innych państw - o 106 osób.

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zgodna z większością obowiązujących w Unii Europejskiej aktów prawnych w dziedzinie uchodźstwa. Do ustawy transponowano przepisy dyrektywy Rady Unii Europejskiej nr 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów zapewniania ochrony czasowej w przypadku masowego napływu uchodźców oraz w sprawie działań podejmowanych w celu rozłożenia wysiłków między państwami członkowskimi w celu przyjęcia tych osób, a konsekwencjami tego przyjęcia (Dz. Urz. WE nr L 212, z dnia 7 sierpnia 2001 r.) oraz przepisy dyrektywy Rady nr 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. W chwili obecnej przedmiotem prac Senatu Rzeczypospolitej Polskiej jest uchwalona w dniu 11 stycznia 2008 r. przez Sejm nowelizacja ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, której celem jest implementowanie do prawa krajowego przepisów dyrektywy Rady nr 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. oraz dyrektywy Rady nr 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r.

Konsekwencją członkostwa Polski w Unii Europejskiej jest nie tylko konieczność dostosowywania przepisów prawa krajowego do regulacji unijnych, lecz również możliwość korzystania z unijnych funduszy, w tym Europejskiego Funduszu Uchodźczego.

W 2007 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców zrealizował dwa projekty współfinansowane ze środków Europejskiego Funduszu Uchodźczego: „*Budowa profesjonalnej bazy informacji o krajach pochodzenia uchodźców ubiegających się o status uchodźcy w Polsce, wykorzystywanej w procedurach azylowych*” oraz „*Rozbudowa infrastruktury recepcyjnej dla azylantów*”. Celem ostatniego z projektów była adaptacja obiektu położonych na terenie byłego kompleksu koszarowego w Białej Podlaskiej na potrzeby Delegatury Urzędu do Spraw Cudzoziemców. Rozpoczęto także realizację projektu „*Rozbudowa infrastruktury migracyjno-azylowej*”, o którym była mowa we wcześniejszej części niniejszej informacji.

9. Zakończenie

W ocenie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Rzeczpospolita Polska w 2007 r. zrealizowała w całości zobowiązania wynikające z Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego.

10. Załączniki (tabele i wykresy statystyczne)

Liczba wszystkich złożonych przez cudzoziemców w 2007 r. wniosków o nadanie statusu uchodźcy i objętych nimi osób

Obywatelstwo	Liczba wniosków	Liczba osób
AFGANISTAN	10	10
ALGERIA	12	12
ANGOLA	4	4
ARMENIA	37	43
AZERBEJDŻAN	8	8
B.J. REPUBLIKA MACEDONII	1	1
BANGLADESZ	30	30
BEZ OBYWATELSTWA	19	19
BHUTAN	3	3
BIALORUŚ	68	83
BURKINA FASO	1	1
BURUNDI	3	3
CHINY	22	22
EGIPT	6	6
ERYTREA	3	3
ETIOPIA	5	6
GAMBIA	2	2
GHANA	3	3
GRUZJA	27	31
GWINEA	7	7
GWINEA RÓWNIKOWA	2	2
INDIE	48	48
IRAK	24	28
IRAN	2	4
JORDANIA	1	1
KAMERUN	16	16
KAZACHSTAN	7	12
KENIA	1	1
KIRGISTAN	13	21
KOLUMBIA	2	2
KONGO	5	5
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	8	8
KOREA PÓLNOCNA	2	2
LIBERIA	2	2
LITWA	2	5
ŁOTWA	2	2
MALI	3	3
MOŁDOWA	11	13
MONGOLIA	10	12
Obywatelstwo	Liczba wniosków	Liczba osób

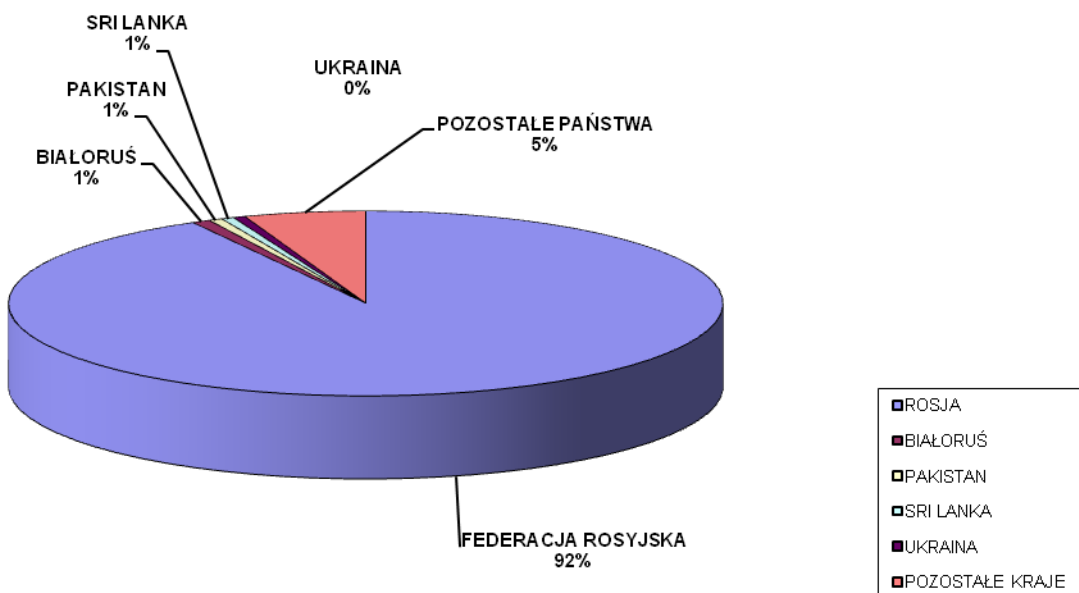
MYANMAR	1	1
NEPAL	11	12
NIEOKREŚLONE	2	2
NIGERIA	21	21
PAKISTAN	59	61
FEDERACJA ROSYJSKA	3 829	9 239
<i>w tym osoby deklarujące narodowość czeczeńską</i>	<i>3 530</i>	<i>8 415</i>
SENEGAL	6	6
SERBIA	2	2
SERBIA I CZARNOGÓRA	1	1
SIERRA LEONE	2	2
SOMALIA	5	9
SRI LANKA	55	57
SUDAN	4	4
SYRIA	6	6
TADŻYKISTAN	1	1
TOGO	2	2
TUNEZJA	2	2
TURCJA	11	12
UGANDA	4	4
UKRAINA	42	55
UZBEKISTAN	6	6
WENEZUELA	2	2
WIETNAM	48	48
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	9	9
RAZEM:	4 563	10 048

Liczba cudzoziemców, którzy w 2007 r. złożyli wnioski o nadanie statusu uchodźcy – najliczniej

reprezentowane obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
FEDERACJA ROSYJSKA	9239
BIAŁORUŚ	83
PAKISTAN	61
SRI LANKA	57
UKRAINA	55
POZOSTAŁE PAŃSTWA	553
RAZEM:	10 048

Cudzoziemcy, którzy w 2007 r. złożyli wnioski o nadanie statusu uchodźcy

Liczba złożonych przez cudzoziemców w 2007 r. wniosków o nadanie statusu uchodźcy –

wnioski złożone po raz pierwszy

Obywatelstwo	Liczba wniosków	Liczba osób
AFGANISTAN	9	9
ALGERIA	6	6
ARMENIA	18	22
AZERBEJDŻAN	5	5
B.J. REPUBLIKA MACEDONII	1	1
BANGLADESZ	23	23
BEZ OBYWATELSTWA	11	11
BHUTAN	1	1
BIALORUŚ	50	62
BURKINA FASO	1	1
BURUNDI	1	1
CHINY	18	18
EGIPT	2	2
ERYTREA	3	3
ETIOPIA	3	3
GHANA	2	2
GRUZJA	12	12
GWINEA	6	6
GWINEA RÓWNIKOWA	2	2
INDIE	35	35
IRAK	20	22
IRAN	2	4
JORDANIA	1	1
KAMERUN	11	11
KAZACHSTAN	4	5
KIRGISTAN	6	7
KOLUMBIA	2	2
KONGO	4	4
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	3	3
KOREA PÓŁNOCNA	2	2
LIBERIA	1	1
ŁOTWA	2	2
MALI	3	3
MOŁDOWA	6	7
MONGOLIA	8	10
MYANMAR	1	1
NEPAL	10	10
NIEOKREŚLONE	2	2
NIGERIA	18	18
PAKISTAN	25	25
FEDERACJA ROSYJSKA	2 907	6 669
<i>w tym osoby deklarujące narodowość czeczeńską</i>	<i>2 731</i>	<i>6 228</i>
Obywatelstwo	Liczba wniosków	Liczba osób

SENEGAL	5	5
SERBIA	1	1
SOMALIA	5	9
SRI LANKA	53	55
SUDAN	4	4
SYRIA	4	4
TADŻYKISTAN	1	1
TOGO	1	1
TUNEZJA	2	2
TURCJA	9	10
UGANDA	1	1
UKRAINA	23	26
UZBEKISTAN	6	6
WENEZUELA	1	1
WIETNAM	40	40
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	6	6
RAZEM:	3 409	7 206

Liczba złożonych przez cudzoziemców w 2007 r. wniosków o nadanie statusu uchodźcy – wnioski złożone po raz kolejny

Obywatelstwo	Liczba wniosków	Liczba osób
AFGANISTAN	1	1
ALGERIA	6	6
ANGOLA	4	4
ARMENIA	19	21
AZERBEJDŻAN	3	3
BANGLADESZ	7	7
BEZ OBYWATELSTWA	8	8
BHUTAN	2	2
BIAŁORUŚ	18	21
BURUNDI	2	2
CHINY	4	4
EGIPT	4	4
ETIOPIA	2	3
GAMBIA	2	2
GHANA	1	1
GRUZJA	15	19
GWINEA	1	1
INDIE	13	13
IRAK	4	6
KAMERUN	5	5
KAZACHSTAN	3	7
KENIA	1	1
KIRGISTAN	7	14
KONGO	1	1
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	5	5
LIBERIA	1	1
LITWA	2	5
MOŁDOWA	5	6
MONGOLIA	2	2
NEPAL	1	2
NIGERIA	3	3
PAKISTAN	34	36
FEDERACJA ROSYJSKA	922	2 570
<i>w tym osoby deklarujące narodowość czeczeńską</i>	<i>799</i>	<i>2 187</i>
SENEGAL	1	1
SERBIA	1	1
SERBIA I CZARNOGÓRA	1	1
SIERRA LEONE	2	2
SRI LANKA	2	2
SYRIA	2	2
TOGO	1	1
TURCJA	2	2
UGANDA	3	3
Obywatelstwo	Liczba wniosków	Liczba osób

UKRAINA	19	29
WENEZUELA	1	1
WIETNAM	8	8
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	3	3
RAZEM:	1 154	2 842

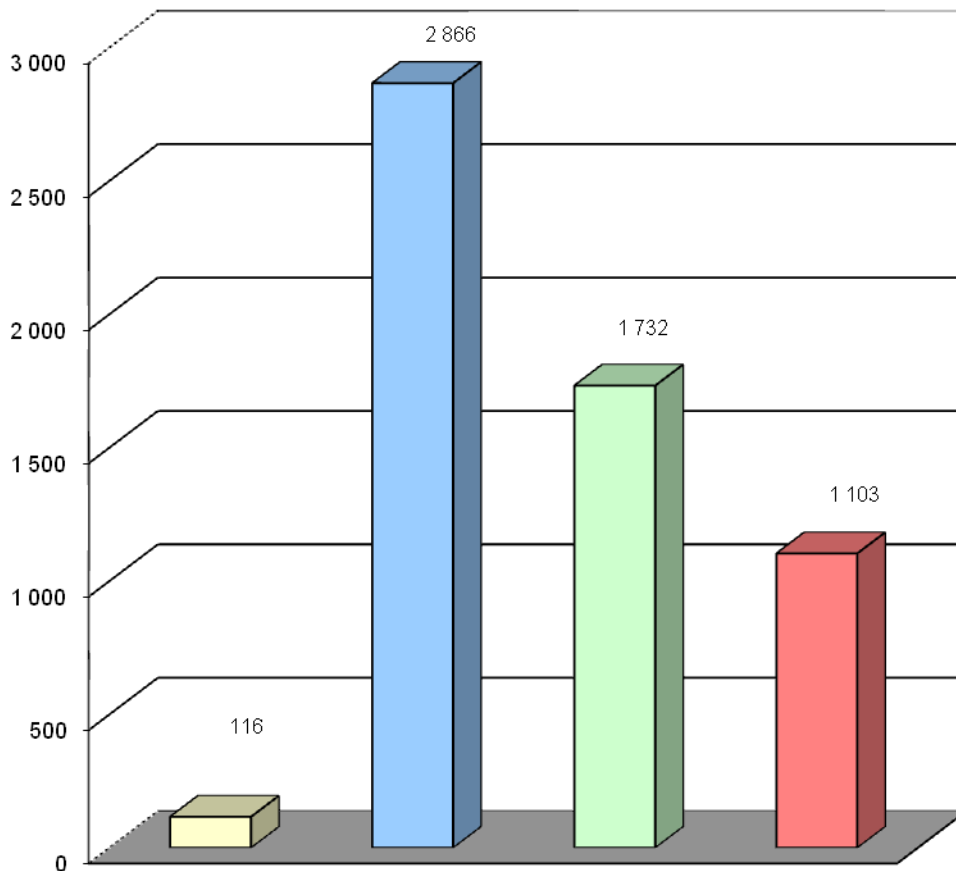
Liczba cudzoziemców, w stosunku do których Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2007 r. decyzje w sprawach o nadanie statusu uchodźcy – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Rodzaj decyzji			
	Pozytywna - nadanie statusu uchodźcy	Udzielenie zgody na pobyt tolerowany	Negatywna	Umorzenie postępowania
AFGANISTAN	-	-	4	5
ALGERIA	-	-	8	3
ANGOLA	-	-	1	1
ARMENIA	1	1	34	14
AZERBEJDŻAN	-	-	3	1
B.J. REPUBLIKA MACEDONII	-	-	1	-
BANGLADESZ	-	-	17	3
BEZ OBYWATELSTWA	-	2	11	2
BHUTAN	-	-	-	1
BIAŁORUŚ	3	1	52	13
BURUNDI	-	-	1	1
CHINY	-	-	22	-
EGIPT	-	-	4	4
ERYTREA	-	1	-	3
GAMBIA	-	-	2	-
GHANA	-	-	3	-
GRUZJA	-	1	22	5
GWINEA	-	-	1	-
INDIE	-	-	33	4
IRAK	5	18	14	4
IRAN	-	-	2	-
JORDANIA	-	-	-	1
KAMERUN	1	-	20	-
KAZACHSTAN	-	-	1	7
KENIA	-	-	1	-
KIRGISTAN	-	-	16	9
KONGO	-	1	8	-
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	-	-	5	2
KOREA PÓŁNOCNA	-	-	2	-
KUBA	-	-	2	-
LIBERIA	-	-	2	-
LIBIA	-	-	1	-
LITWA	-	-	5	-
ŁOTWA	-	-	2	-
MADAGASKAR	-	-	3	-
MALI	-	-	3	-
MOŁDOWA	-	1	9	-
Obywatelstwo	Pozytywna - nadanie statusu	Udzielenie zgody na pobyt	Negatywna	Umorzenie postępowania

	uchodźcy	tolerowany		
MONGOLIA	-	-	10	-
NEPAL	-	-	7	3
NIEOKREŚLONE	-	-	-	2
NIGERIA	1	-	21	4
PAKISTAN	-	-	46	13
FEDERACJA ROSYJSKA	104	2 824	1 194	965
<i>w tym osoby deklarujące narodowość czeczeńską</i>	<i>101</i>	<i>2 752</i>	<i>841</i>	<i>790</i>
SENEGAL	-	-	5	-
SERBIA	-	-	5	5
SERBIA I CZARNOGÓRA	-	-	-	1
SIERRA LEONE	-	-	5	-
SOMALIA	1	1	-	-
SRI LANKA	-	9	10	6
SUDAN	-	-	2	1
SYRIA	-	-	4	-
TOGO	-	-	3	1
TUNEZJA	-	-	1	-
TURCJA	-	4	9	5
TURKMENISTAN	-	-	1	-
UGANDA	-	-	4	-
UKRAINA	-	-	42	7
UZBEKISTAN	-	-	-	1
WENEZUELA	-	-	1	-
WIETNAM	-	1	41	6
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ	-	-	1	-
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	-	1	5	-
RAZEM:	116	2 866	1 732	1 103

Rodzaje wydanych w 2007 r. przez Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców decyzji w sprawach o nadanie statusu uchodźcy i liczba objętych nimi osób

Rodzaj decyzji	Liczba osób
POZYTYWNA – NADANIE STATUSU UCHODźCY	116
UDZIELENIE ZGODY NA POBYT TOLEROWANY	2 866
NEGATYWNA	1 732
UMORZENIE POSTęPOWANIA	1 103

decyzje pozytywne
 zgoda na pobyt tolerowany
 decyzje negatywne
 umorzenia

Liczba cudzoziemców, którym Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców nadał w 2007 r. status uchodźcy – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
ARMENIA	1
BIAŁORUŚ	3
IRAK	5
KAMERUN	1
NIGERIA	1
FEDERACJA ROSYJSKA	104
SOMALIA	1
RAZEM:	116

Liczba cudzoziemców, którym Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców udzielił w 2007 r. zgody na pobyt tolerowany – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
ARMENIA	1
BEZ OBYWATELSTWA	2
BIAŁORUŚ	1
ERYTREA	1
GRUZJA	1
IRAK	18
KONGO	1
MOŁDOWA	1
FEDERACJA ROSYJSKA	2 824
SOMALIA	1
SRI LANKA	9
TURCJA	4
WIETNAM	1
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	1
RAZEM:	2 866

Liczba cudzoziemców, którym Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szef

Urzędu do Spraw Cudzoziemców odmówił w 2007 r. nadania statusu uchodźcy – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
AFGANISTAN	4
ALGERIA	8
ANGOLA	1
ARMENIA	34
AZERBEJDŻAN	3
B.J. REPUBLIKA MACEDONII	1
BANGLADESZ	17
BEZ OBYWATELSTWA	11
BIAŁORUŚ	52
BURUNDI	1
CHINY	22
EGIPT	4
GAMBIA	2
GHANA	3
GRUZJA	22
GWINEA	1
INDIE	33
IRAK	14
IRAN	2
KAMERUN	20
KAZACHSTAN	1
KENIA	1
KIRGISTAN	16
KONGO	8
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	5
KOREA PÓŁNOCNA	2
KUBA	2
LIBERIA	2
LIBIA	1
LITWA	5
ŁOTWA	2
MADAGASKAR	3
MALI	3
MOŁDOWA	9
MONGOLIA	10
NEPAL	7
Obywatelstwo	Liczba osób

NIGERIA	21
PAKISTAN	46
FEDERACJA ROSYJSKA	1 194
SENEGAL	5
SERBIA	5
SIERRA LEONE	5
SRI LANKA	10
SUDAN	2
SYRIA	4
TOGO	3
TUNEZJA	1
TURCJA	9
TURKMENISTAN	1
UGANDA	4
UKRAINA	42
WENEZUELA	1
WIETNAM	41
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ	1
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	5
RAZEM:	1 732

Liczba cudzoziemców, w stosunku do których Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i

Cudzoziemców lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców umorzył postępowanie w sprawie o nadanie statusu uchodźcy – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
AFGANISTAN	5
ALGERIA	3
ANGOLA	1
ARMENIA	14
AZERBEJDŻAN	1
BANGLADESZ	3
BEZ OBYWATELSTWA	2
BHUTAN	1
BIAŁORUŚ	13
BURUNDI	1
EGIPT	4
ERYTREA	3
GRUZJA	5
INDIE	4
IRAK	4
JORDANIA	1
KAZACHSTAN	7
KIRGISTAN	9
KONGO, DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA	2
NEPAL	3
NIEOKREŚLONE	2
NIGERIA	4
PAKISTAN	13
FEDERACJA ROSYJSKA	965
SERBIA	5
SERBIA I CZARNOGÓRA	1
SRI LANKA	6
SUDAN	1
TOGO	1
TURCJA	5
UKRAINA	7
UZBEKISTAN	1
WIETNAM	6
RAZEM:	1 103

Liczba cudzoziemców, w stosunku do których Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2007 r. decyzję o odmowie nadanie statusu uchodźcy z powodu oczywistej bezzasadności wniosku – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
ALGERIA	4
ANGOLA	1
ARMENIA	27
AZERBEJDŻAN	2
B.J. REPUBLIKA MACEDONII	1
BANGLADESZ	2
BEZ OBYWATELSTWA	6
BIAŁORUŚ	12
CHINY	10
EGIPT	2
GHANA	1
GRUZJA	11
INDIE	12
IRAK	6
KAMERUN	4
KIRGISTAN	10
KOREA PÓLNOCNA	2
KUBA	1
LITWA	5
ŁOTWA	1
MALI	2
MOŁDOWA	5
MONGOLIA	6
NEPAL	4
NIGERIA	6
PAKISTAN	21
FEDERACJA ROSYJSKA	1 322
<i>w tym osoby deklarujące narodowość czeczeńską</i>	<i>1 179</i>
SENEGAL	3
SRI LANKA	5
SUDAN	1
SYRIA	1
TUNEZJA	1
TURCJA	4
TURKMENISTAN	1
UKRAINA	30
WENZUELA	1
WIETNAM	27
ZACHODNI BRZEG I STREFA GAZY	2
RAZEM:	1562

Liczba cudzoziemców, w stosunku do których Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców lub Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał w 2007 r. decyzję o pozbawieniu statusu uchodźcy – według obywatelstwa

Obywatelstwo	Liczba osób
GWINEA	1
IRAN	1
FEDERACJA ROSYJSKA	3
<i>w tym osoby deklarujące narodowość czeczeńską</i>	3
SUDAN	1
RAZEM:	6